

„Tady máte,“ pravil pak Mirek a rozdal hochům žluté špendlíky. Každý si špendlík zapíchl do klopky kabátu. Pomohou jim ty odznaky Vontů aspoň trochu?

Dali se na cestu směrem, jímž šli Mirek a Jarka, když se stala ta podivná příhoda s Červenáčkem.

„Vklouzneme tam uličkou, kterou Červenáček tenkrát vyběhl – ne?“ mínil Jarka a Mirek jen přisvědčil.

Brzy došli do míst, kde tehdy Mirek a Jarka stáli ukrytí ve stínu vrat.

Na Rozdělovací třídě bylo ještě živo. Tramvaje hlučely s náklady upracovaných lidí, vracejících se z dílen, kanceláří a obchodů.

Přeběhli koleje a každý nenápadně a zvlášť vpadl do uličky, ze které tehdy vyletěl kámen za Červenáčkem. Sešli se až pod lucernou, Mirkovi a Jarkovi tak známou z toho večera, kdy pod ní spatřili mihnout se vybíhajícího Červenáčka. Byli na nepřátelském cizím území, byli ve Stínadlech. Vniknutí sem na ně působilo dojmem vpadnutí do černé neznámé vody s bahnitým dnem.

„Teď jenom kde je ten svatojakubský kostel?“ šeptal Jarka.

„Nevím. Plán Stínadel sice mám,“ hovořil tiše Mirek (nikdo tady nemluvil nahlas), „ale kostel jsem na něm nenašel. Zeptáme se někoho, až budeme trochu dál.“

Motali se křivolakými uličkami, všelijak nesmyslně pokroucenými, kradli se ve stínu domů na maličkých náměstíčkách a snažili se, aby se nesetkali s žádným Vontem.

Ve Stínadlech bylo dosud rušno. Po chodnících i v úzké jízdní dráze chodilo dost lidí, obchody vylévaly ven na dlažbu světlo.

Vše tu bylo podivné a tajemné. Každý člověk, kterého potkali, připadal hochům jako z jiného světa. Opravdu – Rychlým šípům nebylo lehké u srdce!

„Podívejte, podívejte!“ zvolal po chvílce Jindra a zastavil se na rohu jedné z uliček u výkladní skříně jakéhosi pekaře. Byla

